

מסורת הש"ס

(א) נרמס: ז' שנת ג'...
(ב) שנת ג'...
(ג) שנת ג'...
(ד) שנת ג'...

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ומה אלו וכו'
ומלמדת טעמה דכיון
שפסק פסק והלא בלא
דנקה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בין השמשות
ד"ה וכו' ושעורו חצי מיל.
וכן נקט רש"י בנדרים דף כ'
ע"כ ד"ה ואלה טעמים וקשה
לי הא שנת אילת דל"ה
כ"ה מרי נאמרי או ג' רביע
מיל וכו':

תוס' הרא"ש

אבל בדקה בד"ה יהודה ולא
בדקה בד"ה יוסי לא חייש
וא"ת דילמא בדקה בד"ה
יוסי ולא בדקה בד"ה יהודה
לא חייש דבין השמשות דר'
יהודה טעמא הוא. וי"ל
דבדקה ר' יהודה בן (גמרא)
[אגרא] מודה דמדות כיון
שבדקה בד"ה יוסי: ומה
אילו נדה שלא הפרישה
בטהרה מן המנחה ולמעלה
לא תהא בחזקת טעמא.
והימנה הא ספק חזקת ר'
יוסי אומר דהיא בחזקת
טהרה וי"ל דהנה מיידי
שבדקה ביום ראשון או שני
(וה"ה) טעמא טעמא.
[וחזק] בדלא בדקה א"כ
הכא מיידי שבדקה שחרית
של שבועי ומצאנוה

(טורח) [טמא]:
מכלל דר' יהודה בן אגרא
סבר בדקה בד"ה ולא
[בדקה] בד"ה יוסי לא חייש
השתא הוה מצי למפרק הא
משמיה דר' יוסי קאמר.
ותימנה אימא מכלל דר'
יהודה בן אגרא סבר בדקה
בד"ה יוסי נגדא אינה
חוששת דבריותא לשליל
דקאמר ר' יהודה בן אגרא
חוששת בבדקה בד"ה יהודה
ולא בד"ה יוסי ורבינו מאיר
תירץ דהאי דלא משני הכי
משום דמתירין זה לא הוי
משני מירי דלעולם צ"ל
דליכא גמא דבריותא דלעיל
אגמא דבריותא דהכא סבר
ר' דבין השמשות דר' יוסי
מישך שייך בד"ה יהודה
הילכך צריכה לבדוק
בשניהם ולר' יהודה בן
אגרא שלים בין השמשות
דר' יהודה והדר מתחיל בין
השמשות דר' יוסי וא"כ הוי
קאמר לעיל נגראין דבין ר'
יהודה בן אגרא לחכמים
דהיינו ר' יהודה בשלא
בדקה בתריותא לא בדקה
בד"ה יהודה ולא בד"ה יוסי
אין נגראין דבריו לחכמים
אבל אליבא דר' יוסי נגראין
דבריו ולפי גמא דבריותא
הכא אף לא יוסי אין נגראין
דבריו אליבא דר' דהא כיון
דל"ל לר' דבדקו דר' יוסי
מישך שייך בד"ה יהודה
ליכא למיחש למידי: [טמא]
שיך לעיל: עצמה וקדשים
למפרק: פרש"י עצמה
לטהרות: ותימנה כיון דתנא
טעמא לטהרות כ"ש
לקדשים וי"ל דתנא קדשים
לגלוי דעצמה היינו
לטהרות חולין שנעשו על
טהרת תרומה או על טהרת
הקדש. א"כ תנא קדשים
לרבותא דרשב"א דאמר אף
קדשים אינה מטמאה.

בא סימן פרק ששי נדה

א"ר נראין כו'. כולה מפרש לה: **הלא נמאי עסקינן**. פלוגמא
לרבנן ורבי יהודה בן אגרא: **כשדקה עצמה**. כל שני בין השמשות:
ולא בדקה חלוקה. בשני ימים אלא בג' ומלמא צ"ג גריסין ולפי
שלא בדקה חלוקה עד הנה לא ידעה מלימא הן צלון לפיכך יש לחוש

שמה בשני בין השמשות ראתה או
אחת ציוס ראשון ואחת ציוס השמשות
של מחר דהוה לכו ג' ראיות: ציון
השמשות דרבי יהודה. צנמה
מדליקין? הכסף העליון ולא הכסף
התחתון? ושעורו חצי מיל ולר' יוסי
כדכר עין וצקוף היום הוא זה נכנס
וזה יוצא: והא דנקה ציון השמשות
דרבי יהודה. הלכך לא ראתה אחת
מנה בין השמשות שנתלה לחומר צ'
ימים: ספקא הוא. דחיישין שמה
לאחר סילוק ידיה ציון השמשות דרבי
יוסי חזאי והוא עולה לשני ימים והוה
לכו שלשה ימים ולרפוס ולרבנן לילה
הוא ואפילו חזאי לא הוה לכו שלשה
ראיות: **אילמני ידוע בעיניה**. צלואו
מקום: **כל ציון השמשות**. דרבי
יהודה: יפה אהס אומרים. לרבנן
דלא חייש כיון דכל ציון השמשות דר'
יהודה לא חזאי: **אימור עס סילוק**
ידוע ראסא. דלא ציון השמשות
דרבי יהודה ארוך הוא: נראין דרבי
רבי יהודה. דחייש: **שלא דקה**.
ומדקאמר רבי צהא ס"ל כרבי יהודה
אלא כשדקה לא ס"ל כוומיה מכלל
דרבי יהודה בן אגרא אפילו דקה
נמי חייש ומאי לא דקה אי נמא
ה"ק רבי רואה אני את דברי ר'
יהודה בשלא דקה דרבי יוסי ופע"ג
דדקה דר' יהודה דליכא לספוקי
ציון השמשות דרבי יוסי אללא איני
רואה את דבריו כשדקה צנמיהם:
מכלל דרבי יהודה אפילו דקה
כריותיו חייש. הא ודאי ציון השמשות
לא חזאי ואין לך לחלוק ראייה אחת
לשמים: **אלא פשיטא דלא דקה**
לא. צהא ולא צהא דחוששת שמה
ראתה ציון השמשות דר' יהודה: **אלא**
דקה דר' יהודה. אין את רואה את
דבריו לחוש לצינה: **אלמא**. קסבר
רבי ציון השמשות דרבי יוסי לילה הוא
והראייה צהא אינה עולה לשמים:
אי נמא כשדקה דרבי יהודה ולא
דרבי יוסי. וקאמר רבי צוואני
רואה את דבריהם דלא חיישין אללא
לא דקה לא צוואני ולא צוואני רואה
את דבריהם דלא צריכא לר' דחיישא:
מכלל דרבנן אע"ג דלא דקה לא
צהא ולא צהא לא חיישא והא לא
דקה. ויש לחוש לראיית ציון
השמשות המתחלקת לשמים: **אלא**
פשיטא. דנראין דרבי חכמים כשדקה

בא סימן פרק ששי נדה

אבל דקה בד"ה יהודה ב'ו'. וא"ת דלמא אללא דקה דרבי
יוסי ולא דקה דר' יהודה לא חיישין ציון השמשות דר'
יהודה יממא הוא וי"ל דצהא ר' יהודה בן אגרא מודה דלא חיישין
כיון דדקה דר' יוסי:

שאף חכמים לא נחלקו בו.
צנמה דוכתי משני כי
הכא אללא צפרק הזהב (צ"מ דף נד).
גזי חומש ומעשר וצפרק כל הצפר
(חולין דף קט). גזי אפשר לכוטמו
לא משני הכי משום שיכול ליישב צענין
אחר צהאזה מועטמ: **ומה אי"ו**
נדה שלא הפרישה כו'. וא"ת דפ"צ
(דף סא): לקמן א"ר יוסי גופיה דליא
בחזקתה וי"ל דהתם מיידי כשדקה
יוס צ' או יוס ג' ומלמדת טעמה (א)
שפסקה והכא דלא דקה א"כ הכא
מיידי כשדקה שחרית של צעני
ומלמדת טמא:

מבבב דרבי יהודה בן אגרא
סבר בדקה דר' יהודה
ולא בדקה בד"ה יוסי אינה חוששת.
השתא הוה מצי למפרק הא משמיה
דרבי יוסי קאמר וא"ת ואימא מכלל
דרבי יהודה בן אגרא סבר דדקה
דר' יוסי גרידא אינה חוששת ורבי
סבר חוששת כיון דלא דקה דרבי
יהודה ציון השמשות דרבי יוסי
מישך שייך דר' יהודה דלאמר
צקוף והשתא לא הוה צריך למימר
מרי נמאי ואלצינא דר' יהודה בן אגרא
וי"ל דומיא דצרייתא דלעיל דמיידי
רבי יהודה בן אגרא כשדקה דרבי
יהודה ולא דקה דרבי יוסי:

עלמא
חיישין הא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בד' יהודה ובין דרבי יוסי
אבל בדקה בד' יהודה ולא בדקה בד' יוסי חיישין אלמא בין השמשות
דרבי יוסי לרבי ספקא הוי קשיא דרבי אדרבי ה"ק נראין דרבי יהודה בן
אגרא לרבנן דלא בדקה כלל לא בדרי יהודה ולא בדרי יוסי שאף חכמים
לא נחלקו עליו אלא דבדקה בד' יהודה ולא בדקה בד' יוסי אבל היכא
דלא בדקה כלל מודו ליה ורמיניהו הוואה כהם לראיה מרובה חוששת לראיה
מועטת אינה חוששת זו דרבי רבי יהודה בן אגרא שאמר משום רבי יוסי
א"ר אני שמעתי ממנו שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הזה אמר לי
ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת
טמאה ונראין דבריו כשדקה מאי בדקה אילמא דבדקה בד' יהודה ולא
בדקה בדרי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אע"ג דלא בדקה לא
בד' יהודה ולא בד' יוסי לא חיישא והא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה
בין בד' יהודה ובין דרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בד' יהודה
ולא בדקה בד' יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דרבי יוסי לר'
יהודה בן אגרא ליליא הוא קשיא דרבי יהודה בן אגרא אדר' יהודה בן אגרא
בשלמא בלא רבי לא קשיא התם דבדקה בד' יהודה ולא בדקה בד' יוסי
דרבי יהודה בן אגרא האי תנא סבר שלים בין השמשות דר' יהודה
והדר

דקאמר רבי כשדקה צנמיהם קאמר אללא צהאד מהן דקאמרי אינהו נמי לא חיישא איני רואה דבריהם דכיון דלא דקה דר' יוסי יש לחוש
לראיית ציון השמשות. אלמא לרבי ספקא הוא כו': ה"ק. האי נראין דקאמר רבי לאו לטעמיה דנפשיה קאמר דמיוק מניה מדקאמר צוואני אני
רואה את דבריו זה וצוואני אני רואה מכלל דאיהו כריותיו פליגי ותקשי לך אללא רבי לפרש' פלוגמיהו אמא לאשמועינן צמאי פליגי וה"ק נראין
דברי ר' יהודה לחכמים ומודים לו דחיישין כשלא דקה לא צוואני ולא צוואני כשדקה צהאד מהן דקאמרי ציון השמשות דרבי
יוסי ליליא הוא ורבי יוסי לטעמיה דאמר ספקא הוא הילכך עד שצדוק צנמיהם יש לחוש צנמיהם: **לראייה מרובה**. ג' גריסין
צועדות: **לראייה מועטת**. שני גריסין צועדות: **ממנו**. מדרי יוסי: **שלא הפרישה צטהרה**. צעניי שלא דקה ציון השמשות: **לא סהא בחזקת**
טמאה. ואינה טובלת לערב ואע"פ שהפרישה צטהרה שחרית. אלמא משראתה הויה כל היום בחזקת חזרת ורואה עד גמר היום אף זו הויה ולא
דקה ציון השמשות שלם איכא למיחש דלמא צקוף ציון השמשות ראתה והיא עולה לשמי ראיות: **ונראין לי דבריו**. ומודה אני לו: **כשדקה**. ציון
השמשות שלם תו לא חיישא וכשלא דקה אני חולק עליו: **קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה**. דלעיל ס"ל ציון השמשות דרבי יוסי ספקא הוא:
שלאמא צהא רבי. אי לא פירש רבי לפלוגמיהו ציון לעיל ציון הכא לא הוה קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה התם דדקה כו': **אלא דרבי**.
מכי אמא רבי לפרש' פלוגמיהו ולא מתוקמא לן אללא כדפרישה לרבי יהודה דלעיל ספקא הוא והכא מיתחזי דליליא הוא קשיא:

והדר

עין משפט

נא ב מ"י פ"ט מהל'
אסורי ביאה ה"יג
וע"ש:

תוס' הרא"ש

ומיהו קשה דלישנא דעצמה
לא משמע טהרות וע"כ
לדרשב"א דאמר בסמוך
יומו אבל אם ראתה כהם
ביום שלפני הראיה כהמה
טמא למפרע ומקולקלת
למנינה אלא כהמה חמור
לכא
מראייה דבראיה ליכא
קלקול למנינה למפרע
דאמר לעיל בפ"ק אע"פ
שאמר טמאה מעת לעת
אינה מונה אלא משעה
דבסמוך לא איירי אלא
לטהרות וקדשים שמטמאה
במהם לפני צמיאת הכהם
מעט לעת. ונראה לפרש
דבסמוך עצמה היינו
דמקולקלת למנינה משעת
הכיבוש ור' שמעון אומר אף
קדשים צנמיהם בהם למפרע
אין טמאין משעת הכיבוש
אלא מעת לעת כו"ש שאנה
מקולקלת למנינה משעת
הכיבוש אבל מעת לעת
קודם צמיאת הכהם מודו
למנינה
דמקולקלת
דבראיה בסמוך. ותימנה
מ"מ מציון כהמה חמור
מראייה לר' שמעון
דבראיה אינה מקולקלת
למנינה כלל וי"ל דהא
קאמר שיהא יוא כהמה
חמור מראייה כלל אלא
לענין הזמן שלא נטמאת
משעת כיבוש אלא מעת
לעת גרידא כמו דבראיה
אבל לענין קלקול מנינה
מעט לעת כהמה דבראיה
אינה מקולקלת כיון
דהשתא חזאי מנופה ראייה
דאיית נהי דלענין מצע
מטמאין מעת לעת לענין
קלקול מנינה לא מחמרין
בא כל כולי האי. אבל כהם
דלא ידעו מתי נפק מנופה
מסתבר לזימיר דמקולקלת
למנינה מעת לעת דכל
טומאת כהם ספק הוא
הילכך מעת לעת מחזיקין
בה טומאה מספק: אומר
רב חנמן אפרק. פרש"י
נגאין דברי מבריו א"כ
שהוא מעוותה ואני מתקנה
ומחמירי ערוך: **שהוא**
המתן הלכותיה לירי ובה.
פרש"י שאינה זבה (מה ר')
[מיר] לר' שמעון כמו לר'
שהיא זבה בשמיני לכתמה
ולר' שמעון אינה זבה עד
יום שמיני לראיתה. ותימנה
דלר' שמעון נמי מקולקלת
למנינה אם ראתה יום ח'
לכתמה ואדרבה ר' שמעון
מחמירי טפי שאפי' מעת
לעת לכתמה הוי
מקולקלת. ועוד תימנה גדול
לומר דלר' סופרות ד' ימי
נדות מיום הכהם וטובלת
דע"כ לא קא"ר אלא חולה
כהמה דבראיה שלא
מטמאה מתמת הכהם
למפרע אבל לחלות
דאייתה בכמהם ולעשות